

[Boligministeren.]

medfører alvorlige økonomiske problemer for de familier, der rammes. De har i høj grad krav på forståelse, men jeg tror altså ikke, at den vej til bistand, som hr. Knud Jespersen peger på, er farbar. Det er rigtigt, at realkreditinstitutionerne har opbygget reservefonds. Det pålægger loven dem, og det er med sigte på at sikre obligationerne og dermed disse obligationers afsætningsmuligheder til gavn for låntagerne. Det vil ikke være i overensstemmelse med formålet bag lovens krav til reserver at anvende dem til en moratorieordning som den, der her foreslås.

Det er i øvrigt ikke bare realkreditinstitutioner, der har lån i parcelhuse. Jeg forstår da også, at hr. Knud Jespersen tænker sig et eventuelt gældsmoratorium udstrakt til også at gælde over for andre långivere, herunder banker og sparekasser og private långivere. De private långivere dækker et ret betydeligt udlån, ikke mindst i form af prioriteter, der indestår fra ejendommens oprindelige salg eller fra et senere ejerskifte. Långiveren vil ofte selv være en parcelhusejer, som skal bruge de modtagne terminsydelser til delvis dækning af sine egne terminsforpligtelser, og jeg kan ikke rigtig forestille mig, hvordan et gældsmoratorium, som let ville påføre sådanne långivere store økonomiske vanskeligheder, skulle påtvinges dem. Jeg kan derfor ikke stille et forslag om en generel moratorieordning i udsigt.

Jeg ved, at realkreditinstitutionerne i almindelighed ud fra et konkret skøn over behovet i hvert enkelt tilfælde går med til midlertidige henstands- og afdragsordninger, hvis en låntager af særlige grunde ikke rettidigt kan betale forfaldne ydelser på sit lån. Og jeg vil give de låntagere, som får vanskeligt ved at klare terminen, det råd i så god tid inden terminen som muligt at tale med långiveren for at finde frem til en konkret ordning.

I øvrigt er hjælp i den situation, der er tale om, et socialt anliggende. Kan en familie på grund af uforskyldt ledighed ikke klare sine økonomiske forpligtelser, må den henvende sig til socialforvaltningen i kommunen og med den drøfte situationen.

Knud Jespersen (DKP):

Ja, jeg kan jo takke for svaret, men ikke

for indholdet. Boligministeren og jeg er ikke mere enige i denne sag, end vi var før.

Der var også bilagt spørgsmålet en oversigt over, hvad der er i realkreditinstitutioner, hvad der er i sparekasser og banker, hvilke udgifter staten har, og hvordan reserverne fordeler sig. Jeg er meget vel klar over, hvordan denne lov ser ud, men vi er i en speciel situation, og når man i reservefonden har ca. 3,2 mia kr., så bliver det anslåede beløb til et sådant moratorium af en størrelsesorden, der svarer til omkring 2 pct.

Det er jo meget udmærket, at regeringen nu giver et godt råd om, at parcelhusfolk, der kommer i vanskeligheder som følge af regeringens økonomiske politik, som følge af almindelig krise, kan henvende sig til socialkontorerne. Men det er jo også ministeren bekendt, at en række af socialkontorerne ikke er særlig indstillet på at hjælpe og ikke mener, det er deres opgave. Det vil sige, at man så kan forvente, at regeringen bare vil sidde og se på, at folk mister tag over hovedet, og pålægge kommunerne udgifterne ved at skaffe dem en anden boligform.

Jeg vil bede ministeren om at overveje, om ikke man i stedet for råd ganske konkret skulle sige, når man taler så meget om den økonomiske situation, at vi har en meget speciel situation, og at den også fordrer specielle initiativer. Et initiativ som et gældsmoratorium for arbejdere og funktionærer i parcelhuse har man ikke prøvet, men man har tidligere kunnet gøre det over for landbruget, og naturligvis kan man gøre det, hvis man har vilje dertil. Men jeg vil bede om, om ikke man dog i det mindste kunne overveje at gøre andet end at give råd — jeg sagde ikke engang gode råd, jeg sagde: give råd.

Boligministeren (Johan Philipsen):

Jeg bliver nødt til at bede hr. Knud Jespersen lægge mærke til rækkefølgen i det svar, jeg har givet, der primært gik på at bede de enkelte, der kommer i vanskeligheder, om at henvende sig til de realkreditinstitutioner, respektive banker og sparekasser, hvor de har lån. Dette område er i hvert fald et område, hvor jeg er på hjemmebane, hvor vi alle ved, at disse realkreditinstitutioner i særlige tilfælde, når begrundelsen er i orden, har været meget large til at give henstand med renter, der i grunden